

[Stinus]

stemme for det af hr. Gert Petersen stillede dagsordensforslag, som udtrykker synspunkter, vi er helt enige i, og af samme grund må vi stemme imod det af hr. Lasse Budtz stillede dagsordensforslag, som efter vor opfattelse intet nyt tilfører debatten.

Nør Christensen (CD):

Normalt er sikkerheds- og udenrigspolitiske forespørgsler stillet af en bred vifte af partier, ja, ofte er det samtlige folketingets partier, der står bag disse forespørgsler. Når den nuværende forespørgsel er stillet alene af socialdemokratiet, er det måske meget symbolsk. Det afspejler nemlig den manglende enighed, der åbenbart præger sikkerhedspolitiske spørgsmål i dette folketing. Den brede enighed i gammeldags forstand er åbenbart noget, man tager frem sådan ved festlige lejligheder, mens virkeligheden er en absolut anden. Det skal centrum-demokraterne da beklage, men det betyder ikke, at vi mener, at regeringspartierne eller regeringen skal bevæge sig henimod socialdemokratiet i disse spørgsmål – måske snarere tværtimod. Regeringen har vist overordentlig stor fleksibilitet for at bevare enigheden, men det har blot fået socialdemokratiet til at lege endnu mere med ilden, og det var måske snart på tide, at det store parti brændte fingrene eftertrykkeligt.

Af de seneste ugers avisdebat kan man da også se, at det socialdemokratiske formål med denne debat ikke er at genkalde enigheden. Godt nok siger man, at man vil tale om den generelle sikkerhedspolitiske situation, men man har samtidig ikke lagt skjul på, at partiet skal markere sig efter den overståede kongres. Man skal leve op til de mange fine og hårde ord, som man syntes partimedlemmerne på kongressen skulle fodres med.

Man skal vel også prale af sit arbejde som skyggeudenrigstjeneste. Den store verden kunne jo gå hen og glemme det vigtige besøg, som hr. Lasse Budtz, hr. Kjeld Olesen og en tredje foretog i Moskva. Og endelig skal socialdemokratiet vel afprøve, hvor langt man kan jage rundt med regeringen i disse spørgsmål.

Man må i sandhed rose hr. Anker Jørgensen og socialdemokratiet. De har lært af delegationsrejsen til Moskva. I nogle aviser er hr. Anker Jørgensen blevet citeret for at sige,

at han foretrak ufrihed fremfor atombomber. Vi har ikke fået en forklaring her i salen på det, men det venter vi at få; det er vel en af erfaringerne fra rejsen. I Sovjet har man jo ufriheden, og man har også atombomberne, men den socialdemokratiske delegation stiftede måske kun bekendtskab med det første og drømte sig fuldstændig væk fra det andet.

Hr. Anker Jørgensens udtalelser afslører en luksusholdning til frihed, en holdning, man godt kan tillade sig at have i et land som Danmark, hvor vi har friheden, en holdning, det er så let at have i de vestlige demokratier, for dér har man friheden, men det er en holdning, der vil virke helt uforståelig for de tusinder af mennesker, der hver måned sætter deres liv på spil for at opnå den frihed, som nogle i Danmark åbenbart ikke sætter så særlig højt.

Den danske luksusholdning må virke som en hån mod dem, der kæmper for deres lands, deres familiers og deres egen frihed. Socialdemokratiet kunne jo spørge den stigende strøm af flygtninge, hvorfor man flygter væk fra Iran, fra Vietnam eller fra andre i rækken af ufri lande. Tror socialdemokraterne mon, at frihed ikke betyder noget for disse mennesker? Hvis partiet gør det, betyder det så, at det – ligesom desværre andre grupper i dette land – mener, at folk kun flygter til Danmark, fordi vi har det socialt godt?

Centrum-demokraterne mener ikke, det er sådan. Vi tror kun, der er ganske få flygtninge, der kommer på grund af det danske sociale system. Vi tror, folk kommer, fordi de ønsker at leve i et frit og et godt samfund som det danske, et samfund, hvor man kan tale, tænke og opføre sig frit. Det ville være synd for disse mennesker, om luksusholdningen fik overtaget i Danmark. Så kunne det jo være, at de måtte flygte igen og denne gang fulgt af hundrede tusinder af danskere, der også sætter friheden højt. Vi må kæmpe for vor frihed og bruge de midler, der skal til. Alt andet er ganske enkelt for sølle.

Jeg skal senere vende tilbage til spørgsmålet om NATO, men lige her før det amerikanske præsidentvalg, er det vel vigtigt at få slået fast, at Danmark hører til i én bestemt del af verden. Danmark er et element i den vestlige lejr. Vi hører til blandt de vestlige demokratier. Det er USA, der er vor ven. Sovjet er ikke dermed vor fjende, selv om vi gør, hvad vi kan for at lade, som om det er